धनुष्यनवरश्चासीत्तस्य शिष्यो महात्मनः। दृष्टपूर्व्वो मया वीर चरन्त्या पाण्डवान्प्रति।
यदा तत्पावको दावमदहत् खाण्डवं वनं। अर्ज्जुनस्य तदाऽनेन सङ्गृहीता हयोत्तमाः।
तेन सारथिना पार्थः सर्व्वभूतानि सर्व्वशः। अजयत् खाण्डवप्रस्थे न हि यन्ताऽस्ति तादृशः।
॥ उत्तर उवाच॥ सैरिन्ध्रि जानासि तथा युवानं नपुंसको नैव भवेद्यथाऽसौ। अहं न शक्नोमि बृहन्नला शुभे वक्तुं स्वयं यत्स्व हयान्ममेति वै। ११९०
॥ द्रौपद्युवाच॥ येयं कुमारी सुश्रोणी भगिनी ते यवीयसी। अस्याः सा वीर वचनं करिष्यति न संशयः।
यदि वै सारथिः स स्यात् कुरून् सर्व्वान्न संशयः। जित्वा गाश्च समादाय ध्रुवमागमनं भवेत्।
एवमुक्तः स सैरिन्ध्र्या भगिनीं प्रत्यभाषत। गच्छ त्वमनवद्याङ्गि तामानय बृहन्नलां।
सा भ्रात्रा प्रेषिता शीघ्रमगच्छन्नर्त्तनागृहं। यत्रास्ते स महाबाहुश्छन्नः सत्येन पाण्डवः।
इति श्रीमहाभारते विराटपर्व्वणि गोहरणपर्व्वणि बृहन्नलासारथ्यकथने षट्त्रिंशोऽध्यायः॥ ३६॥
॥ वैशम्पायन उवाच॥ सा प्राद्रवत्काञ्चनमाल्यधारिणी ज्येष्ठेन भ्रात्रा प्रहिता यशस्विनी। सुदक्षिणा वेदिविलग्नमध्या सा पद्म पत्राभनिभा शिखण्डिनी। ११९५
तन्वी शुभाङ्गी मणिचित्रमेखला मत्स्यस्य राज्ञो दुहिता श्रिया वृता। तन्नर्त्तनागारमरालपक्ष्मा शतह्रदा मेघमिवाभ्यपद्यत।
सा हस्तिहस्तोपमसंहतोरू स्वनिन्दिता चारुदती सुमध्यमा। आसाद्य तं वै वरमाल्यधारिणी पार्थं शुभा नागवधूरिव द्विपं।
सा रत्नभूता मनसः प्रियाऽर्चिता सुता विराटस्य यथेन्द्रलक्ष्मीः। सुदर्शनीया प्रमुखे यशस्विनी प्रत्यब्रवीदर्ज्जुनमायतेक्षणा।
सुसंहतोरुं कनकोज्ज्वलत्वचं पार्थः कुमारीं स तदाऽभ्यभाषत। किमागमः काञ्चनमाल्यधारिणि मृगाक्षि किन्त्वं त्वरिते व भाविनी।
किं ते मुखं सुन्दरि न प्रसन्नमाचक्ष्व तत्त्वं मम शीघ्रमङ्गने। १२००
॥ वैशम्पायन उवाच॥ स तां दृष्ट्वा विशालाक्षीं राजपुत्रीं सखीं सखा। प्रहसन्नब्रवीद्राजन्किमागमनमित्युत।
तमब्रवीद्राजपुत्री समुपेत्य नरर्षभं। प्रणयम्भावयन्ती सा सखीमध्य इदं वचः।
गावो राष्ट्रस्य कुरुभिः काल्यन्ते नो बृहन्नले। तान् विजेतुं मम भ्राता प्रयास्यति धनुर्द्धरः।
नचिरं निहतस्तस्य सङ्ग्रामे रथसारथिः। तेन नास्ति समः सूतो योऽस्य सारथ्यमाचरेत्।
तस्मै प्रयतमानाय सारथ्यार्थं बृहन्नले। आचचक्षे हयज्ञाने सैरिन्ध्री कौशलं तव। १२०५
अर्ज्जुनस्य किलासीस्त्वं सारथिर्दयितः पुरा। त्वयाऽजयत् सहायेन पृथिवीं पाण्डवर्षभः। सा सारथ्यं मम भ्रातुः कुरु साधु बृहन्नले।
दूराद्दूरतरं गावो ह्रियन्ते कुरुभिर्हि नः। अथैतद्वचनं मेऽद्य नियुक्ता न करिष्यसि।
प्रणयादुच्यमाना त्वं परित्यक्ष्यामि जीवितं। एवमुक्तस्तु सुश्रोण्या तया सख्या परन्तपः।
जगाम राजपुत्रस्य सकाशममितौजसः। तमाव्रजन्तन्त्वरितं प्रभिन्नमिव कुञ्जरं।